

Alt, hvad der er Tale om, ikke alene for, hvad de selv have forset, men for det samlede Beløb, som Forseelsen er straffet med i det Hele. Om der ved Ordet „Beløbet“ i § 17, andet Stykke, er sigtet til det „Beløb“, som nævnes i § 17 første Stykke, eller tillige til Bøden som saadan, skal jeg ikke forsøge at afgjøre; det forekommer mig, at det er noget uklart udtrykt, det er muligt at der sigtes til det Hele, men det er ogsaa muligt, at der kun sigtes til det Beløb, som Statskassen skal have i Erstatning. Men saa indeholder Lovforslaget desforuden endnu en splinterny Regel, som vi ikke ellers kjende i vor Lovgivning, men som strider dertil, og det er den, at Bøderne skulle inddrives ved Udpantning eller paa anden Maade; kort sagt, det skal først forsøges, om Bøderne kunne inddrives i dens Gods, som skal betale dem — hvad enten det er ham eller en Anden, der har forset sig — og først naar det ikke lykkes at inddrive dem med deres fulde Beløb, træder Afsoningen til. Det er altsaa det Modsatte, der ellers gjælder ifølge den almindelige Lovgivning; thi som bekendt foreskriver Loven af 16de Februar 1866 om Afsoning af Bøder udenfor kriminelle Sager, at, i det Tilfælde, at Noget bliver idømt en Bøde, skal intet Forsøg paa Indrivning finde Sted, men naar den Paagældende ikke betaler godvillig, henter man ham uden videre til Afsoning af en Fængelsstraf i Stedet, hvorhos Loven jo nøjagtig, i Forhold til Bødens Størrelse bestemmer, hvor meget Fængsel det skal være. Underledes i dette Lovforslag. Her forsøger man først at inddrive Bøden hos den Skyldige, og ogsaa hos den, der ikke har forset sig i nogen Ting, og først naar man ikke kan faae den indreven, træder Afsoning til. Muligvis skal Lovforslaget dog forstaaes saaledes, at, naar man først har taget saa meget af den Ikkestyldiges Gods, som man kan faae, skal Resten afsones af den, der virkelig har forset sig. Det har været ret karakteristisk for mig at træffe disse strenge og fra den almindelige Lovgivnings Principer og Regler saa afvigende Bestemmelser i dette Lovforslag. Jeg tror nemlig af og til at have gjort den Erfaring, at jo mere urimeligt det, som man forsøger at faae sat igjennem, er, desto mere tilbøielig er man til at forsøge at forcere det frem ved urimelige Straffebestemmelser. Maa det endnu blot være mig tilladt at nævne en Bestemmelse i en her for nylig vedtagen Lov, nemlig Loven om Foranstaltninger til Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Brugten af Maskiner af 12te April 1889. Der handles

jo ogsaa her om Tilfælde, som forudsætte, at Arbeidsgivere staa overfor et stort Foldehold, og der er Tale om Ansvar for Forseelser med Hensyn til de forestrevne Foranstaltninger, men dog finder man i denne Lovs § 20, sidste Stykke, den simple Regel udtrykt, at kun den, der virkelig har gjort sig skyldig i Overtrædelse, være sig Arbeidsgiver, Bestyrer, Formand eller Tilhynsførende ved hver enkelt Gren af Driften, hæfter for ethvert af samme flydende Ansvar. Ja, det forstaaer sig ogsaa selv. Jeg tror ikke at feile i at erindre, at man ogsaa der ved det af Regjeringen forelagte Lovforslag havde forsøgt i det Mindste tildels at laste Ansvaret over paa en Anden end den, der havde forset sig, men det blev rettet i Loven. Man vilde fastholde den ganske naturlige Regel, at kun den skal straffes, der har forset sig, medens den, der ikke har forset sig, heller ikke skal lide Straf for Andres Forseelse, som han ikke har nogen Lod eller Del i. Jeg har som sagt tvøvet det rigtigt, at gjøre opmærksom paa disse særegne — jeg kunde maagte kalde dem — Anomalier ogsaa paa Straffesraadet, der findes i det foreliggende Lovforslag, og som ere af en saadan Bestaafenhed, at jeg for mit Vedkommende heller aldrig kunde give mit Samtykke til, at noget Saadant kommer til at staa hverken i denne eller nogen anden Lov.

Lauridsen: Skjøndt nu saa mange Lædere have udtalt sig, og en Del af de Betragtninger, jeg havde tænkt at gjøre gjældende, ere komne frem saavel fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Falkensjerne) som fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), skal jeg dog i al Korthed, da jeg har staaet indtegnat saalænge, sige et Par Ord om det foreliggende Forslag. Jeg maa da først sige, at for mig spiller i en ikke ringe Grad de konstitutionelle Betragtninger en Rolle ved Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Lov bør vedtages eller ei. Jeg synes nemlig, at naar man staaer overfor et nyt Statsforslag af en saa omfattende Karakter som dette, kan man ikke ganske se bort fra den Maade, hvorpaa de gamle Statsmidler er bleve benyttede, og hvorledes de gamle Statsindtægter i Regjeringens Haand have været et Vaaben imod dette Thing. Siden vi ere komne ud i den politiske Tilstand, hvori vi nu befinde os, har Forholdet jo været det, at Statens i meget stort Omfang opsparede Midler ere bleve anvendte mod dette Things Dufte. Og jeg tror, man ganske volig kan sige, at i Virkeligheden vilde der ikke have været noget som helst af de Statsformaal, som